

mildest talt mærkelig . . . ja rent ud upassende enhver Tilnærmelse til disse Folk maa forekomme . . . og i Virkeligheden ogsaa er.“

Uden at give ham Tid til at svare havde hun dermed vendt sig fra ham og forladt Stuen.

Disse Ord og navnlig Tonen, hvori de udtaltes, havde bortblæst de sidste Skæl fra Emanuels Øjne. Han havde vel ingenlunde været blind for, hvad hans Optræden i Forsamlingshuset vilde kunne drage efter sig i Præstegaarden, og navnlig var han fuldt forberedt paa, at hans Dage som Provst Tønnesens Kapellan herefter var talte. Men han havde dog troet, at man i hvert Fald vilde respektere hans alvorlige Overbevisning — ja han havde end ikke helt kunnet slippe et lille Haab om, at Stormen kunde ende med et mindeligt Forlig. Nu forstod han, at ethvert Forsøg paa at komme til Forstaaelse med hinanden vilde være frugtesløst; at han herefter saavel i Præstegaarden som af alle andre „rettroende“ baade her og andet Steds vilde blive betragtet som en Forræder, for hvem der ikke skulde være Naade.

Derfor var det ham nu dobbelt pinligt, at han overfor Provsten var kommen til at fortie sin Beslutning paa en Maade, der kunde tage sig ud som Fejghed. Foruden at gøre ham mere klart-seende, havde dette fornyede Sammenstød med